

prism

ราชินีโพดำ

スペードの女王

โยโคมิโซะ เซชิ

เจียน

บัณฑิต ประดิษฐาบุวณษ์

แป

ทดลองอ่าน

“ทว่าสิ่งนี้ก็แสดงให้เห็นถึงความยึดมั่นในหลักการของยามาคามิ ฮาจิโร
ที่ถือคติว่า การให้บริการแก่นักอ่านสำคัญกว่าอาคารบริษัท”
- โยโคมิโซะ เซชิ

115014 ดัชนีราคาหนังสือ

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* ในตอนที่มีชื่อว่า *ราชินีโพดำ* ซึ่งเป็นหนึ่งในตอนที่ทั้งเข้มข้น น่าติดตาม และดำเนินเรื่องจับใจจนเมื่อรู้ตัวอีกทีคุณอาจพลิกมาถึงหน้าสุดท้ายแล้ว

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อศพของหญิงสาวไร้ศรัทธาปรากฏขึ้นกลางทะเลไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นใคร มาจากไหน สิ่งเดียวที่บอกเล่าเรื่องราวของเธอได้คือรอยสักรูปราชินีโพดำบริเวณต้นขาซ้ายด้านใน ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ภรรยาช่างสักได้มาขอความช่วยเหลือจากคินดะอิจิ เนื่องจากสามีของเธอเสียชีวิตอย่างเป็นทางการหลังรับงานสักให้หญิงนิรนามคนหนึ่ง เธอเชื่อว่าทั้งสองเหตุการณ์ต้องมีความเกี่ยวข้องกัน

ความจริงเบื้องหลังการเสียชีวิตของช่างสักกับปริศนาของศพไร้ศรัทธานั้นคืออะไรกันแน่ และนี่คือเรื่องราวสุดเข้มข้นเกินคาดเดาตามสไตล์การเขียนของโยโคมิโสะ เซชิ

คำนำผู้แปล

เป็นครั้งแรกที่ผมได้รับเกียรติให้แปลนิยายชุดคินดะอิจิยอดนักสืบ แต่ความจริงแล้ว โชคชะตาทำให้ผมได้สัมผัสกับผลงานของอาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ ตั้งแต่สมัยที่ผมไปเรียนที่ประเทศญี่ปุ่น

มหาวิทยาลัยที่ผมเรียนคือมหาวิทยาลัยโกเบ ซึ่งอยู่ในเมืองโกเบ จังหวัดเฮียวโงะ และยังเป็นเมืองเกิดของอาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ ผู้ประพันธ์นิยายชุดคินดะอิจิ ตอนผมศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยโกเบก็มีภาพยนตร์ชุดคินดะอิจิออกฉาย ยังจำชื่อภาพยนตร์ที่โฆษณาอย่างยิ่งใหญ่บนจอโทรทัศน์แทบทุกวันได้ โดยเฉพาะเรื่อง *Akuma ga kitarite fue wo fuku* หรือในชื่อที่แปลไทยแล้วว่า *บทเพลงปีศาจ* ในปี ค.ศ. 1979 นอกจากจะเป็นภาพยนตร์ที่ทำเงินอย่างมากแล้ว ยังทำให้ผมจดจำนักสืบหัวกระเซิงคนนี้ได้แล้วยังมีละครโทรทัศน์ที่สร้างจากนิยายชุดคินดะอิจิอยู่เนืองๆ โดยหลายนักแสดง

อีกทั้งช่วงที่ผมอยู่ที่ญี่ปุ่น อาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ ก็ยังมีชีวิตอยู่ จนมาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1981 ซึ่งผมยังศึกษาอยู่ปี 3 ในคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยโกเบ ผมจึงรู้สึกคุ้นเคยกับอาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ เป็นอย่างมาก

แต่ในฐานะนักศึกษามหาวิทยาลัย ผมเคยลองพยายามจะอ่านนิยายชุดคินดะอิจิยอดนักสืบนี้อยู่เหมือนกัน แต่ในสมัยนั้น ภาษาญี่ปุ่นของผมยังไม่แข็งแรงพอ ประกอบกับหนังสือที่เลือกซื้อมายังเป็นผลงานเขียนในยุคแรกๆ ของอาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ ซึ่งบอกตามตรงว่าอ่านไม่จบ และรู้สึกว่าสำนวนยากมาก

ตอนผมเริ่มแปลหนังสือนิยายญี่ปุ่นให้กับ JBook ก็ได้เริ่มจากการแปลนิยายร่วมสมัยอย่างผลงานของอาจารย์มิยาเบะ มิยุกิ และอาจารย์ฮิงาชิโนะ เคโงะ แม้ทางสำนักพิมพ์มีการนำนิยายชุดคินดะอิจิมาแปล แต่

ผมก็รู้สึกว่าจะคงจะยากไปสำหรับผมที่จะแปลนิยายอย่างชุดคินดะอิจิได้
จึงไม่ได้แปลแต่อย่างไร

หลังเวลาล่วงเลยมาหลายสิบปี ในที่สุดทาง Prism ก็ส่งนิยายเรื่องหนึ่งในชุดคินดะอิจิมาให้ผมแปล ตอนแรกผมก็รู้สึกเกรงๆว่าจะแปลได้หรือไม่ แต่เมื่อลองเปิดตัวอย่างหนังสือในหน้าเว็บไซต์ของญี่ปุ่นมาลองอ่านดู ไม่ทราบ
ว่าภาษาญี่ปุ่นของผมแก่กล้าขึ้น หรือว่าเรื่องราชินีไฟต์นี่เป็นนิยายในช่วง
หลังๆ ของอาจารย์โยโคมิโซะ เซชิ ทำให้ผมอ่านได้อย่างไม่ติดขัด จึงรับ
งานแปลเรื่องนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิ และยินดีอย่างยิ่งที่ในที่สุดผมก็ได้แปล
ผลงานชุดคินดะอิจิ

โดยราชินีไฟต์นี้ ก่อนจะมาเป็นนิยายเรื่องยาวเคยเขียนเป็นเรื่องสั้น
ลงในนิตยสารชื่อเรื่อง *Heart no Queen* หรือราชินีไฟต์แดง ต่อมาภายหลัง
จึงเขียนออกมาเป็นเรื่องยาวในชื่อราชินีไฟต์อีกครั้ง ความสนุกของซีรีส์นี้
คงไม่ต้องอธิบาย เชิญอ่านด้วยตัวเองจะดีกว่า

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์

ກຸດລອງອ່ານ

ภรรยาช่างสัก

๗ ห้องหมายเลข 3 บนชั้น 2 ของมิโดริงะโอกะโซ อพาร์ตเมนต์ทรูที่ ตำบลมิโดริงะโอกะ เขตเซตางายะ กรุงโตเกียว ห้องที่มองลงมาเห็นตั้งแต่ ทางเข้าอาคารไปจนถึงประตูรั้วได้ ที่นี้เป็นทั้งสำนักงานและบ้านของคินดะอิจิ โคลสุเกะ

ตอนนี้คินดะอิจิ โคลสุเกะ กำลังนั่งเผชิญหน้ากับสตรีผู้หนึ่งอยู่ใน ห้องรับแขกซึ่งเป็นหนึ่งในสามห้องของห้องชุดนั้น

สตรีผู้นั่งเผชิญหน้ากับคินดะอิจิ โคลสุเกะ อยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะทำงาน น่าจะอายุราวห้าสิบปี เธอมีผิวขาว รูปร่างท้วมเล็กน้อย เกล้ามวยผมชั้นสูง และด้านหน้าตักะบังซึ่งเป็นเรื่องแปลกสำหรับยุคนี้ ให้ความรู้สึกถึงบุคลิก ของคนเจนโลก

แน่นอนว่าเธอสวมชุดกิโมโน เป็นผ้าชั้นเดียวสีซีไซ่ใกล้ลายตารางสีม่วง เข้ม ปล่อยคอเสื้อหลวมดูสบายๆ รัดเอวด้วยผ้าโอบิแบบฮากาตะเรียวกเล็ก อย่างไม่แน่นและไม่หลวมเกินไป ซึ่งก็ทำให้รู้ว่าเธอไม่ได้เป็นสตรีผู้ร่ำรวยสา จนถึงอายุปูนนี้

บุคลิกเหมือนผู้จัดการโรงน้ำชา แต่เนื้อแท้แล้วน่าจะเป็นคนจิตใจดี

ทว่าก็น่าจะเป็นคนที่มีประวัติโชกโชกนอย่างที่เรียกกันว่าคนเจนโลก สังเกตได้จากริ้วรอยบนใบหน้าภายใต้การแต่งหน้าบาง ๆ และจากการปล่อย คอเสื้อชุดกิโมโนให้หลวม

สตรีผู้ดูเจนโลกและมีประวัติโชกโชนคนนี้อายุราวห้าสิบปี เธอดูไม่น่าจะหัวนี้ไหวกับอะไรง่าย ๆ แต่ตอนนี้กลับดูวิตกกังวลมาก และสิ่งนี้ก็กระตุ้นความสนใจและความอยากรู้อยากเห็นของคินดะอิจิ โคสุเกะ มาตั้งแต่เมื่อครู่

ความจริงแล้ววันนี้คินดะอิจิ โคสุเกะ ไม่ค่อยอยากพบใคร

อันที่จริงเมื่อเช้านี้เขาเพิ่งกลับมาจากภูมิภาคคันไซ อีกทั้งยังเพิ่งจัดการกับคดีอันแสนยุ่งยากที่นั่นมาหยก ๆ ดังนั้นช่วงนี้...ไม่สิ อย่างน้อยวันนี้เขาก็อยากพักผ่อนให้เต็มที่สักวัน

แต่กระนั้น คินดะอิจิ โคสุเกะ ก็ยังนึกอยากพบสตรีผู้ใช้ชื่อว่า ซากากุจิ คิคุ เพราะได้รู้มาจากภรรยาของยามาซากิผู้จัดการอพาร์ทเมนต์ว่า ผู้ที่มาพบเขาเป็นสตรีอายุเกือบห้าสิบปี

อายุห้าสิบก็น่าจะมีประสบการณ์ชีวิตไม่น้อย ไม่น่าจะวู่วามเอาเรื่องเหลวไหลมาปรึกษา...

“ว่าแต่...สามีคุณทำงานอะไรเหรอครับ”

เป็นธรรมดาที่ลูกค้าประเภทนี้มักไม่ยอมบอกจุดระลึกลับที่

ซากากุจิ คิคุ เองก็เช่นกัน เธอมีหน้าที่วิตกกังวลจนเกินเหตุ เดี่ยวก็มองออกไปนอกหน้าต่าง อุตส่าห์จุดบุหรี่ไม้ทันทันไรก็ขี้ใส่ที่เขี่ย และไม่ยอมเข้าประเด็นสักที คินดะอิจิเห็นดังนั้นก็หมดความอดทนและเป็นฝ่ายเกริ่นนำเสียเอง

“เอ่อ คือว่า เรื่องนั้น...”

ซากากุจิ คิคุ มองหน้าคินดะอิจิด้วยสายตาอันมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด ขณะทำท่าจะหยิบพัดที่เหน็บไว้ตรงหน้าอกออกมา ครั้นพอเห็นพัดลมกำลังหมุนอยู่บนโต๊ะ เธอก็รีบเหน็บพัดกลับเข้าสายคาดเอว

“สามีดิฉันเพิ่งเสียไปเมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา...ความจริงแล้วเรื่องที่ยอยากมาปรึกษาก็คือเรื่องสามีนี่แหละค่ะ”

“อ้อ อย่างนั้นเอง...ถ้าอย่างนั้นแสดงว่ามีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเสียชีวิตของสามีเหรอครับ”

“ค่ะ เรื่องเกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 20 มีนาคม ฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา

ว่ากันว่าขณะที่เขากำลังเมาเหล้าเดินโซเซอยู่ข้างสวนหลวงชินจูกุเกียวเอ็น เขาถูกแท็กซี่คามิกาเซ่¹ ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายในช่วงนี้ชนจนเสียชีวิต...”

“ว่ากันว่าเธอครับ...พูดอย่างนี้ก็แสดงว่าคุณไม่คิดอย่างนั้นสินะ”

“ค่ะ”

ในดวงตาของซากากุจิ คิคุ ที่จ้องหน้าคินตะอิจิตรงๆ สะท้อนอารมณ์อันแรงกล้าและเจตนาอันแข็งแแกร่ง ทว่าพร้อมกันนั้นก็มีความหวาดกลัวอย่างรุนแรงแฝงอยู่

สิ่งที่ทำให้ผู้หญิงอายุห้าสิบวิตกกังวลถึงขนาดนี้คืออะไรกัน

คินตะอิจิ โศสุเกะ ยิ่งรู้สึกสนใจมากขึ้นไปอีก

“อย่างนี้นี่เอง ถ้าอย่างนั้นช่วยเล่าเรื่องราวก่อนหน้าและหลังจากนั้นให้ฟังได้ไหมครับ ไม่ว่าเขาจะถูกแท็กซี่คามิกาเซ่ชนจริงหรือเปล่า แต่สามีของคุณก็ตายเพราะอุบัติเหตุรถชนสินะ”

“ค่ะ...ที่เกิดเหตุอยู่ข้างสวนหลวงชินจูกุเกียวเอ็น ใกล้กับศาลเจ้าโทโนมิเนะ บริเวณนั้นเป็นสถานที่ที่เจียบเหงามากค่ะ หน้าข้างๆ ไม่มีใครเห็นพอ...เอ่อ สามีของดิฉันถูกรถชนเลยสักคน ยิ่งไปกว่านั้น มันน่าแปลกที่คินนั้นสามีดิฉันดันไปเดินอยู่แถวนั้น ดิฉันเคยบอกเรื่องนี้ไปแล้ว แต่คงไม่มีใครสนใจเรื่องของช่างสักแก่ๆ คนหนึ่ง”

“ฮะ อะไรนะ”

คินตะอิจิ โศสุเกะ ถามย้ำ

“ที่ว่า...แก่ๆ นะ อะไรแก่ๆ เธอครับ”

“เอ่อ ช่างสักแก่ๆ...เป็นอาชีพสักลวดลายต่างๆ ลงบนผิวหนังตามที่ลูกค้าสั่งนะคะ”

อ้อ คุณนายช่างสักนี่เอง คินตะอิจิ โศสุเกะ มองหน้าสตรีผู้นั้นอีกครั้ง พลางยิ้มเบาๆ เพราะจนถึงเมื่อครู่ เขายังเดาสถานะของอีกฝ่ายไม่ออกเลย

¹ แท็กซี่คามิกาเซ่ เป็นชื่อเรียกแท็กซี่ที่ขับอย่างอันตรายซึ่งเห็นได้มากในช่วงทศวรรษ 1960 โดยมาจากชื่อของกองบินคามิกาเซ่ที่ขับเครื่องบินโจมตีแบบพลีชีพในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

แต่พริบตาต่อมา คินตะอิจิ โคลุเกะ ก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้
“ว่าแต่ สามี่ของคุณชื่อ...”

“ซากากุจิ คาเมะซาบุโร...คนที่ใครๆ เรียกกันว่าไฮริคาเมะ” นะคะ...”

อ๊ะ คินตะอิจิ โคลุเกะ ร้องเสียงเบาพลงหยุดมือที่กำลังจดโน้ต
และมองหน้าเธออีกครั้งอย่างลึมตัว

“อ้าว...”

คินตะอิจิ โคลุเกะ ก้มศีรษะที่ผมกระเซิงราวกับรังนกลงบนโต๊ะ

“ขอภัยเป็นอย่างยิ่งครับ ถ้าเช่นนั้นคุณคือภรรยาของคุณไฮริคาเมะ
สินะครับ”

“คุณจำไฮริคาเมะได้ด้วยหรือคะ”

“อ้อ แนนอน ผมเคยพบเขาราวสองครั้งได้ ถ้าเช่นนั้นคุณไฮริคาเมะ
เสียชีวิตแล้วหรือครับ”

“คะ ก็อย่างที่บอกไปเมื่อครู่...”

คินตะอิจิ โคลุเกะ หลบตามองกระดาดโน้ต

“เรื่องเกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 20 มีนาคมสินะ มีลงหนังสือพิมพ์มั้ยครับ”

“คะ เป็นข่าวเล็กน้อย...ไม่แปลกที่คุณจะไม่ทันสังเกต ก็แค่ช่างลัก
คนหนึ่ง...”

“แหม แต่จะไป ช่วงก่อนและหลังจากนั้นประมาณเดือนหนึ่ง ผม
ไปอยู่แถบคันไซมานะครับ...แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องถือว่าเป็นคราวเคราะห์จริงๆ
ขอแสดงความเสียใจด้วยครับ”

คินตะอิจิ โคลุเกะ ค้อมศีรษะลงอีกครั้ง

“อ๊ะ ขอบคุณค่ะ”

คิดว่าแล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้ ก่อนค้อมศีรษะลงพลงใส่ผ้าเช็ดหน้าซับ
ที่หัวตา

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมคุณนายถึงไม่บอกว่าเป็นภรรยาของคุณไฮริคาเมะ

---

²ไฮริ หมายถึงการลัก คาเมะ หมายถึงเต่า แต่เป็นส่วนหนึ่งของชื่อคาเมะซาบุโร
จึงใช้เป็นสมญานามว่า ไฮริคาเมะ

ตั้งแต่แรกล่ะ...”

“เอ่อ ต้องขอภัยจริง ๆ ค่ะ ดิฉันไม่รู้ว่าคุณจำไฮริคาเมะได้หรือเปล่า... สามีพูดถึงกิตติศัพท์ของคุณให้ฟังอยู่บ่อย ๆ แน่หนอนว่าสามีดิฉันก็ได้ยิน มาอีกที เห็นว่าคุณเป็นสุดยอดอัจฉริยะเลยทีเดียวน...”

คุณนายช่างลักมีน้ำตารื้น ซึ่งดวงตาแบบนี้ละที่คินตะอิจิ โคสุเกะ หลงเข้าใจผิดว่ามีเสน่ห์เข้ายวนในตอนแรก

“อ๊ะ เอ่อ ขอบคุณครับ...”

คินตะอิจิ โคสุเกะ ใช้นิ้วทั้งห้าขยุ้มผมอันยุ่งเหยิงอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ

“ว่าแต่คุณไฮริคาเมะอายุเท่าไรแล้วครับ”

“เอ่อ เห็นว่าปีนี้เจ็ดสิบ...”

“อ้อ เจ็ดสิบแล้วหรือครับ แต่คุณนายยังดูสาวอยู่เลย”

หลังจากพูดออกไปแล้ว คินตะอิจิ โคสุเกะ ก็คิดว่าไม่น่าพูดเลย แต่คิดๆ ไม่มีที่ท่าว่าจะเก็บมาเป็นอารมณ์

“เราสองสามีภรรยาอายุห่างกัน 18 ปีค่ะ อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ตอนที่ไฮริคาเมะอายุ 42 ปี ส่วนดิฉันอายุ 24 ปี ผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมาไม่น้อย แต่เขาก็เอ็นดูดิฉันมากเหมือนกัน”

“ใช่แล้ว”

คินตะอิจิ โคสุเกะ นึกขึ้นได้

“สาววัตรโทโดโรกิเคยบอกว่า ภรรยาของคุณไฮริคาเมะเป็นคนที่พึ่งพาได้ คอยดูแลร้านอาหารเล็กๆ แถวชินจูกุหรือที่ไหนสักแห่ง คุณไฮริคาเมะก็เลยใช้ชีวิตได้อย่างสบายๆ คุณรู้จักสาววัตรโทโดโรกิแห่งกองบัญชาการตำรวจกรุงโตเกียวไหมครับ”

“ค่ะ เขาเคยมาที่บ้านสองสามครั้ง”

คินตะอิจิ โคสุเกะ เคยพบไฮริคาเมะที่กองบัญชาการตำรวจกรุงโตเกียว เมื่อเกิดคดีร้ายแรงที่เกี่ยวข้องกับรอยสักขึ้น และจำเป็นต้องขอความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านรอยสัก จึงได้เชิญไฮริคาเมะผู้เป็นมือหนึ่งในเรื่องนี้มาช่วยตรวจสอบ

ตอนนั้นคินตะอิจิได้พบเขาเพียงสองครั้ง แต่จำได้ว่าเขาเป็นคุณลุงที่แม้จะตัวเล็ก ทว่าร่างกายกำยำ ดูกระฉับกระเฉง สะอาดสะอ้าน มีรสนิยมเป็นคนโตเกียวกว่ๆเลย

“ถ้าอย่างนั้นคุณนายจะบอกว่า การตายของคุณโฮริคาเมะไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดา แต่เป็นความตั้งใจของใครบางคน หรือก็คือคุณนายสงสัยว่าเป็นการฆาตกรรมอย่างนั้นหรือครับ”

“คะ ดิฉันอดคิดแบบนั้นไม่ได้เลย...”

คินตะอิจิ โคลงเกะ เหลือบมองปฏิทินบนกำแพงแวบหนึ่ง จากนั้น...

“แต่ถึงอย่างนั้น คุณนาย”

“คะ”

“คุณนายบอกว่าคุณโฮริคาเมะเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ในวันที่ 20 มีนาคม ช่วงฤดูใบไม้ผลิของปีนี้”

“คะ”

“ทว่าวันนี้เป็นวันที่ 25 กรกฎาคมแล้วนะ ทำไมถึงมาพูดเรื่องนี้เอาป่านนี้ ไม่สิ ที่สำคัญคือทำไมถึงไม่เอาเรื่องนี้มาปรึกษาเร็วกว่านี้ล่ะครับ”

“คุณคินตะอิจิ เรื่องนี้มีที่มาคะ”

“ขอฟังที่มาที่ว่ำนั่นหน่อยได้มั๊ยครับ”

“คะ คุณคินตะอิจิ ได้โปรดฟังเรื่องของดิฉันด้วย หลังจากฟังแล้วก็อยากขอความคิดเห็นด้วยคะ ถ้าคุณบอกว่ามันเป็นอุบัติเหตุจริงๆ ดิฉันจะได้ทำใจ หรือต่อให้เป็นการฆาตกรรม แต่ถ้าคุณบอกว่าสายเกินไป ดิฉันก็จะได้ทำใจเช่นกัน แต่ถ้่าตอนนี้ยังพอทำอะไรได้ ดิฉันก็อยากให้หาทางช่วยจับคนร้าย เพื่อล้างแค้นให้โฮริคาเมะคะ ไม่อย่างนั้นดิฉันคงอดสงสารสามีไม่ได้”

“ครับ ใช่แล้ว ถ้าอย่างนั้นก็กรุณาเล่าให้ฟังหน่อยนะครับ”

คินตะอิจิ โคลงเกะ ใช้มือข้างหนึ่งจับดินสอ ส่วนอีกก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ทว่าการเล่นตามที่เขาเล่าทั้งหมดอาจยุ่งยากเกินไป ข้าพเจ้าจึงขอบรรยายในรูปแบบนิยายโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามในการเล่า

แวกผู้มาเยือนร้านคิคุสึกิ

เรื่องเกิดขึ้นในวันที่ฝนป่นละอองหิมะเย็นเยือกตกลงมา ซึ่งตรงกับวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954...หรือก็คือวันสุดท้ายของเดือนกุมภาพันธ์ คุณนายโฮริคาเมะจึงจำได้แม่น

คืนนั้นมีลูกค้าแปลก ๆ คนหนึ่งปรากฏตัวหน้าร้านเล็ก ๆ ที่ขายทั้งไอ้เต็งและอาหารชื่อคิคุสึกิ ซึ่งตั้งอยู่ในซอยย่านชินจูกุ

ร้านคิคุสึกินี้ก็คือร้านที่คุณนายโฮริคาเมะเป็นเจ้าของ บริเวณพื้นที่เป็นดินใช้หนึ่งกินไอ้เต็ง และมีห้องเล็กสองห้องที่สามารถผลิตผลิตภัณฑ์อาหารพร้อมทั้งเจรจากราคาได้

หลังสงคราม คิคุต้องฝ่าฟันกับความยากลำบากกว่าจะสร้างร้านนี้ขึ้นมาได้ และด้วยนิสัยรักสะอาดของเธอ ทุกสิ่งจึงดูเป็นระเบียบและสะอาดสะอ้าน

แต่ไม่ว่าจะดูเป็นระเบียบและสะอาดสะอ้านเพียงใด ทว่าสถานที่แบบนี้ก็ไม่ใช่ร้านที่ผู้หญิงจะเดินเข้ามาคนเดียวได้ ผู้หญิงที่เข้ามา ถ้าไม่ใช่แขกเดินจากคาบาริที่ลูกค้าพามา ก็ต้องเป็นนักประพันธ์หรือกวีหญิงที่มาพร้อมกลุ่มนักประพันธ์หรือกวีชายหลังจบงานอะไรสักอย่าง

แต่ลูกค้าที่แวบเข้ามาในร้านคิคุสึกิคืนนั้น นอกจากจะเป็นผู้หญิงที่แต่งกายด้วยชุดแบบตะวันตกและอายุยังน้อยแล้ว เธอยังไม่มีใครมาด้วยเลย จึงไม่แปลกที่ทั้งคาเมะซาบуроผู้เป็นสามีและคิคุผู้จัดการร้านจะมอง

ด้วยสายตากังขา

แน่นอนว่าร้านนี้ไม่ใช่บ้านพักของทั้งสอง

บ้านพักของทั้งคู่อยู่ที่ชิงซาจินากาโนะ อีกทั้งที่นั่นยังเป็นที่ทำงานของโฮริคาเมะด้วย แต่เมื่ออายุมากขึ้น โฮริคาเมะก็พยายามหลีกเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความอดทน โดยตัดสินใจไม่รับงานที่ต้องใช้เวลาทำสามเดือนหรือครึ่งปี เพราะไม่รู้ว่าตัวเองจะเป็นอะไรไปเมื่อไร

ความจริงแล้วคิคุอยากบอกให้เขาเลิกทำอาชีพนี้ แต่ก็รู้สึกสงสารเธอจึงให้เขาทำงานต่อแบบกึ่งงานอดิเรกกึ่งคลายเหงา

เพราะอย่างนี้ พอตกกลางคืนโฮริคาเมะจึงมักจะมาที่ร้านนี้ และนั่งคุดคู้อยู่หน้าร้านไม่กี่หลังแคนเตอร์ ด้วยความที่โฮริคาเมะเป็นคนกว้างขวาง เขาจึงเป็นเพื่อนคุยให้แขกและยังช่วยงานภรรยาได้ด้วย

เป็นที่รู้กันในหมู่ลูกค้าของร้านคิคุสึกิว่าทั้งสองเป็นสามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียว แต่โชคร้ายที่ทั้งคู่ไม่มีลูก คิคุจึงรับหลานสาวชื่อฮิเดโกะมาเลี้ยงตั้งแต่เล็ก ก่อนจะรับเป็นลูกบุญธรรมเมื่อปีที่แล้ว และเนื่องจากลูกบุญธรรมคนนี้เป็นพนักงานบริษัทที่ขยันขันแข็ง โฮริคาเมะจึงคิดจะเลิกเป็นช่างสัก...

อย่างไรก็ตาม ในคืนวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954 หลังสามทุ่มเล็กน้อย ลูกค้าผู้หญิงท่าทางประหลาดมาที่ร้านคิคุสึกิเพียงคนเดียว

ปกติแล้วเวลานี้จะมีลูกค้าแน่นร้านที่สุด แต่อย่างที่บอกไปเมื่อครู่ว่าคืนนั้นฝนที่เริ่มตกตั้งแต่หัวค่ำได้แปรเปลี่ยนเป็นฝนปนหิมะในเวลาต่อมา อาจเพราะสภาพอากาศเช่นนี้จึงทำให้ไม่มีลูกค้าคนอื่นในร้านคิคุสึกิเลย

อีกทั้งคืนนั้น สาวใช้ที่ชื่อโอชินก็รู้สึกปวดทรวงๆ ที่ท้องน้อยเลยกลับบ้านไปก่อน ในร้านจึงเหลือเพียงโฮริคาเมะและคิคุเพียงสองคน

คิคุเป็นคนถ่อมมิดทำอาหารซึ่งเป็นจุดขายของร้านนี้

ทั้งโฮริคาเมะผู้เป็นสามีและคิคุผู้จัดการร้านต่างกลิ่นหาวมาครู่ใหญ่แล้ว ในคำคืนเช่นนี้จะดันทุรังอยู่ต่อไปก็ไร้ประโยชน์ มีแต่จะเปลืองค่าไฟเปล่าๆ ขณะที่พวกเขากำลังจะเก็บร้าน ผู้หญิงคนนั้นก็เดินเข้ามาพอดี

มาคิดดูภายหลัง ผู้หญิงคนนั้นคงเล็งเวลานี้อยู่เป็นแน่

“ยินดีต้อนรับ เชิญเลยคะ”

คิคุคิดว่าเธอเป็นลูกค้าจึงยิ้มทักทายตามปกติ แต่ครั้งใดมองลูกค้า ผู้หญิงที่เดินเข้ามาให้ดี คิคุก็เบิกตาโพล่งอย่างลึกลับ ยิ่งเมื่อแน่ใจว่าไม่มีใคร เดินตามเธอเข้ามา คิคุก็สบตาบัสสามีทันที

ผู้หญิงคนนั้นคลุมร่างด้วยเสื้อโค้ทขนสัตว์อย่างดี คงจะเป็นชนมิ่งค์ คิคุเองก็เป็นผู้หญิง จึงอดประหม่นค่าชุดนั้นไม่ได้

นักเต้นจากคาบาเรต์บางคนที่นี่ก็ทำตัวอู้ฟู่มาก จึงไม่แปลกที่คน หัวโบราณอย่างไฮริคาเมะจะสงสัยว่าพวกเธอไปหาเงินมาจากไหน แต่ถึง อย่างนั้นก็ยังไม่เคยมีแขกคนไหนแต่งตัวหรูหราเท่ากับคนที่มาที่ร้านคิคุสึกิ ในคืนนั้นเลย

คิคุลนลานทำตัวไม่ถูก

“เออ...มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ”

คิคุกล่าวทักทายอย่างเป็นๆ เพราะคิดว่าเธอคงแวะเข้ามาถามทาง เป็นแน่

ทว่าพืดคาด หญิงคนนั้นตอบเสียงเบา

“เปล่าคะ”

เธอพูดเบาๆ ก่อนนั่งลงตรงหน้าไฮริคาเมะและคิคุ ทั้งสองจึงอดที่จะ มองหน้ากันอีกครั้งไม่ได้

ถ้าเช่นนั้น หญิงคนนี้จะมากินไอเด็งจริงๆ อย่างนั้นหรือ

“คือว่า...”

ข้าพเจ้าลืมนอกไปว่าหญิงคนนั้นสวมหมวกทรงต้นคล้ายจาน มีผ้าคลุมหน้าทอแน่นห้อยลงมาจากหมวก โดยผ้าคลุมลงมาถึงเหนือจมูกจึง มองเห็นแค่ปาก และบนริมฝีปากนั้นก็ยังมีทาลิปสติกสีเข้ม

หญิงคนนั้นจ้องหม้อไอเด็งจากในผ้าคลุม

“เอาชิ้นนี้...แล้วก็ชิ้นนี้ด้วยนะ”

เธอใช้มือซึ่งสวมถุงมือยาวสีดำชี้ไปในหม้อ

สิ่งที่หญิงสาวชี้คือลูกชิ้นเต้าหู้ทอดและถั่วเต้าหู้ทอด แต่เธอคงไม่รู้ชื่อ มาถึงตรงนี้ ไฮริคาเมะและคิคุก็อดไม่ได้ที่จะมองหน้ากันอีกครั้ง

“คะ คือ... ลูกขึ้นเต้าหู้ทอดกับถั่วเต้าหู้ทอดนะคะ”

รู้สึกแปลกๆ อยากรู้อะไรพิกล

ต่างจากที่เคยคุยกับลูกค้าประจำ คิดเหมือนจะลั่นแข็ง การขายโอเต็งด้วยคำพูดคะขาสภาพเรียบร้อยคงเป็นสิ่งที่เธอไม่ค่อยถนัด

หญิงสาวใช้ปลายตะเกียบเขี่ยลูกขึ้นเต้าหู้ทอดและถั่วเต้าหู้ทอดที่คิดเอาใส่จานให้ เธอไม่ได้วางไว้เฉยๆ ทว่าก็ไม่กิน เอาแต่ก้มหน้าเงิบ

จากท่าทางที่เห็น ดูเหมือนเธอจะไม่ได้มาเพื่อกินโอเต็งจริงๆ หากไม่ได้มาเพื่อกินโอเต็งแล้วละก็ ถ้าอย่างนั้นเธอมีธุระอะไรกับร้านนี้กันแน่ บรรายกาคตดูอึดอัดและน่าขนลุกอย่างบอกไม่ถูก

ปกติแล้วคิดเป็นผู้จัดการที่ได้ชื่อว่าอัธยาศัยดี แต่ในตอนนั้นก็กลับหาคำมาพูดไม่ได้ เธอได้แต่จ้องผ้าคลุมของหญิงสาวนี่

“ฝนปนมะนี้ไม่ไหวเลยนะคะ”

คิดคิดอยากจะทำอะไรประมาณนี้ แต่ลั่นกลับแข็งเกร็งจนคำพูดไม่ยอมหลุดออกมา

โธริคาเมะสูบบุหรี่ยี่ห้อพีซอย่างไม่หยุดหย่อน

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ว่าเธอเป็นผู้หญิงเช่นไร

หากได้เห็นหน้ายังพอทำเนา... ไม่สิ มันประหลาดตั้งแต่มากินโอเต็งโดยปิดหน้าด้วยผ้าคลุมแล้ว ที่โธริคาเมะกับคิดรู้สึกขนลุกก็เพราะเรื่องนี้เรียกได้ว่าแทบมองไม่เห็นใบหน้าของหญิงสาวเลยเพราะผ้าคลุมหนา

แต่ถึงจะไม่เห็นใบหน้า ก็พอรู้ได้จากน้ำเสียงกับท่าที่ว่าเธออายุราวยี่สิบห้ายี่สิบหกและมีหุ่นเพรียว

หญิงสาวยังคงก้มหน้าและขยับเพียงปลายตะเกียบ

ทั้งลูกขึ้นเต้าหู้ทอดและถั่วเต้าหู้ทอดต่างก็เลอะด้วยปลายตะเกียบ ทว่าหญิงสาวไม่คิดจะคืบใส่ปากเลยแม้แต่คำเดียว ที่สำคัญเธอยังคงสวมถूमืออยู่ เห็นได้ชัดว่าเธอไม่คิดจะมากินโอเต็งตั้งแต่แรกแล้ว

ได้ถूमือนั้นอาจมีแหวนเพชรนํ้างามหลายกระรัตสองประกายอยู่ที่ใต้

โธริคาเมะและคิดต่างก็นิ่งเงิบพลางมองปลายตะเกียบที่หญิงสาวขยับและมองหน้ากันเป็นครั้งคราวด้วยความรู้สึกไม่สบายใจ

เป็นความเงียบอันอึดอัดหุดหู่...ด้านนอกมีเสียงฝนปนทิมะชวนเหงาใจ
ทันใดนั้นหญิงสาวก็วางตะเกียบลง ก่อนเงยหน้าที่ปิดด้วยผ้าคลุม
แล้วหันไปทางโอรिकाเมะ ดูเหมือนดวงตาของหญิงสาวกำลังยิ้มอย่างซุกซน
อยู่ใต้ผ้าคลุม

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ ทางนั้นคือผู้จัดการร้านสินะ”

“ฮะ”

โอรिकाเมะลนลานเพราะไม่ทันตั้งตัว

“ครับ นั่นนี้แหละสามีของคนคนนี่...”

“ถ้าอย่างนั้น คือว่า...คนที่ชื่อคุณโอรिकाเมะก็คือคุณสินะ เห็นว่า
เป็นช่างสักผู้มีชื่อ...”

โอรिकाเมะรู้สึกเหมือนถูกจู่โจมอย่างไม่ทันตั้งตัว

เขาสะดุ้งพลางเบิกตาก้างจ้องหน้าหญิงสาว ลูกตาทั้งสองของเธอ
เป็นประกายราวกับพลอยอยู่ภายใต้ผ้าคลุม

อะไรกัน อย่างนี้เอง โอรिकाเมะมองผ้าคลุมหน้าของหญิงคนนั้น
อีกครั้ง พลางเดาะปากในใจ

แต่ถึงอย่างนั้นหญิงคนนี้ก็ยิ่งประหลาดอยู่ดี ถ้าเป็นแบบนี้ก็น่าจะ
บอกให้เร็วกว่านี้ เขาพยายามมองใบหน้าของหญิงสาวผ่านผ้าคลุมเพื่อค้นหา
ความในใจ

หลังสงครามสงบ การสักลายก็เป็นที่นิยม

นอกจากจะเป็นผลของความอัศจรรย์ระหว่างสงครามแล้ว ยังมีความ
รู้สึกปลดปล่อยและกระแสนิยมที่คลั่งไคล้ในการเปิดเผยตัวตน ทำให้
หลายคนอยากสักลายบนผิวหนังด้วยหมึกสีต่างๆ เมื่อชายทำ หญิงก็เอา
ด้วย ในจำนวนนั้นยังมีสุภาพบุรุษและภรรยาของพวกเขาที่เห็นว่าเป็น
ความต้องการของสามี จึงแอบมาลักภาพแบบลายพิมพ์ไม้สีวิจิตรบริเวณ
กลางหลังด้วย

โอรिकाเมะจึงรอดพ้นจากความยากจนเพราะเหตุนี้ ไมลี เรื่องนี้ทำให้
ช่างสักอย่างเขามีชื่อเสียงแม้ล่วงเข้าสู่วัยชราแล้ว

บ้านของเขาที่อาซากุสะถูกเผา หลังสิ้นสุดสงครามเขาก็กลายเป็น

คนสิ้นไร้ไม้ตอก แต่ด้วยความเป็นช่าง เขาจึงรักษาเครื่องมือสักไว้ไม่ถูกเผาไปด้วย ซึ่งต่อมาได้ใช้ประโยชน์อย่างมาก

เพราะระหว่างสงคราม ทุกคนถูกกดขี่จนถึงขีดสุด ทำให้ช่างฝีมือดี เหลืออยู่น้อยมาก ไม่เหลือ ถึงจะมีช่างมากมายแค่ไหนก็คงไม่มีใครมีฝีมือเทียบเท่าโฮริคาเมะได้ ดังนั้นคนที่อยากสักจึงมาหาโฮริคาเมะเต็มไปหมด

โฮริคาเมะทุ่มเทกับการสักลายอย่างสุดฝีมือ เพราะนอกจากเขาจะอยากได้เงินแล้ว เขายังอยากฝากผลงานชิ้นเอกไว้ชื่นชมยามแก่เฒ่าด้วย

โชคคิตที่ในวัยราวหกสิบ เขายังมีกำลังวังชามากพอ ฝีมือก็ช่ำชอง จึงไม่เพียงสักลายสีให้คนญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ยังสักลายให้คนต่างชาติจำนวนมากด้วย ซึ่งประการหลังจะยุ่งยากมากกว่าเพราะต้องออกไปทำงานนอกบ้าน อีกทั้งลวดลายที่พวกเขาต้องการก็ต่างจากคนญี่ปุ่น แต่จำนวนเงินที่ได้ก็สูงจนคนญี่ปุ่นเทียบไม่ติดเช่นกัน

รายได้ที่โฮริคาเมะได้มา และความสำเร็จของร้านโอเด็งรถเข็นที่ชินจูกุของภรรยา ถูกใช้เป็นทุนในการเปิดร้านขนาดสามห้องที่ฮิงาชิคาโกนะ แม้จะเป็นเพียงร้านเล็กๆ ที่ดีกว่าเพิงแคเล็กน้อยก็ตาม ส่วนลูกสาวบุญธรรมก็ออกเรือน เรียกได้ว่าชีวิตวัยชราของโฮริคาเมะและภรรยามีความมั่นคงในที่สุด

อะไรกัน เป็นอย่างนั้นเอง...

โฮริคาเมะเดาะปากอยู่ในใจ เพราะเขารู้ดีว่าหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นยุคสมัยที่การสักแบบนี้กำลังเป็นที่นิยม

หากอยากสักลายก็ไม่เห็นต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่เลย เอาแต่เขี่ยลูกชิ้นเต้าหู้ทอดและถั่วเต้าหู้ทอดเสี้ยวละ แค่พุดออกมาตรงๆ ก็พอ

“คุณมีธุระอะไรกับฉันหรือ”

โฮริคาเมะถามเปรยๆ เพราะรู้แล้วว่าน่าจะเป็นลูกค้าที่มาสักลาย เขารู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาทันใดจึงจุดบุหรี่มวนใหม่

“หีๆ ไม่ใช่ฉันหรือก แต่อยากจะทำอะไรให้คุณโฮริคาเมะช่วยสักให้เพื่อนของฉันนะ”

เธอคงเบาใจขึ้นที่ได้พุดธุระเสียที น้ำเสียงก็ดูมีชีวิตชีวาขึ้นจนออกจะ

“แต่ว่าเจ้ เอ๊ะ หรือคุณนาย ยังไงก็ช่างเถอะ ที่ว่าจะบอกลวดลาย ในตอนนั้นนะ ทางเราก็คงต้องเตรียมตัวเหมือนกันนะ...”

“ไม่เลย ไม่ต้องเป็นห่วง ฉันมีตัวอย่างให้ดูอยู่แล้ว แต่ขอบอกไว้ ก่อนนะว่าขนาดประมาณเท่านี้ก็จริง ทว่ารายละเอียดมากอยู่ ขอให้ทำใจไว้...”

“จะให้ทำใจอะไรกันล่ะ ฉันยังไม่ได้ตกปากรับคำเสียหน่อย”

“คุณลุงกำลังจะรับงานอยู่แล้วไม่ใช่หรือ คีนพຽ່ງนี้ราวห้าทุ่มนะ ขอโทษที่ตีไปหน่อย คุณลุงออกไปทำงานได้ใช่ไหม”

“ให้ไปที่ไหนล่ะ”

“มีศาลเจ้าชื่อโทโนมิเนะอยู่ข้างสวนหลวงชินจูกุเกียวเอ็น ถ้าไม่รู้จัก ลองถามใครสักคนก็รู้ทันที ตรงนั้นคือตำบลโนโตมาจิ”

“แล้วชื่อของคฤหาสน์ล่ะ...”

ตอนนั้นโฮริคาเมะยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะรับงานนี้ แต่ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนแบบไหน เขา จึงพูดไปเรื่อย ๆ เพื่อหวังจะรู้ตัวตนของอีกฝ่ายบ้างเท่านั้น ทว่าหญิงคนนั้นก็กลับลุกขึ้นจากเก้าอี้

“งั้นคุณลุง สัญญาแล้วนะ คีนพຽ່ງนี้ห้าทุ่มตรงให้มาที่หน้าศาลเจ้า โทโนมิเนะ แล้วจะมีรถมารับที่นั่น ส่วนนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งคำสัญญา”

หญิงสาวล้วงเข้าไปในกระเป๋าถือ เธอคิดว่าเธอคงจะจ่ายเงินค่าโอดัง แต่กลายเป็นว่านอกจากธนบัตรร้อยเยนสามใบแล้ว เธอยังวางธนบัตรพันเยน ที่ใหม่จนแทบจะบาดมือไว้อีกสามใบ

“คีนพຽ່ງนี้ห้าทุ่มที่หน้าศาลเจ้าโทโนมิเนะ อย่าลืมนะ”

เธอพูดเสียงแหลมราวกับออกคำสั่ง และยังไม่ทันไรก็ผลุบหายออกไป นอกบ้าน

แม้แต่คิคุผู้จัดการร้านที่มีประสบการณ์โชกโชนก็ยังหมดพิษสงอย่าง ลิ่นเชิง

คิคุยืนนิ่งด้วยความมึนงง แต่ในไม่ช้าก็รู้สึกตัว เธอเอื้อมมือไปที่ ธนบัตรพันเยนอย่างแหยงๆ และพบว่ามันเป็นธนบัตรปีกละสิบใบสามใบ

“อ้าว คุณคะ ทำยังไงดี เธอวางเงินไว้ตั้งสามหมื่นเยนนะ”

“ก็เอาไปคืนลี ของแบบนี้”

ไม่ต้องรอให้ไฮริคาเมะตะโกนอย่างนั้น คิคุก็รู้ เธอคว้าปีกธนบัตร และ...

“คุณ คุณ เดี่ยว เดี่ยว...”

คิคุกระโจนออกไปนอกร้าน เธอออกไปถึงถนนใหญ่ท่ามกลางฝน ปนหิมะ แต่มองหาหญิงในผ้าคลุมไม่พบ มีเพียงรถซีดานคันใหญ่ซึ่งน่าจะเป็นรถยนต์ส่วนตัวแล่นห่างออกไปบนถนนที่มีรถรางซึ่งเปียกชุ่มด้วยฝน

“คุณคะ ทำยังไงดี รับประทานอาหารนั้นจะดีเหรอ ฉันรู้สึกคาใจยังไม่รู้”

คิคุพูดหลังกลับเข้ามาจากกลางสายฝน

“ฉันเองก็ไม่คิดจะรับประทานอาหารนั้นอยู่แล้ว”

ไฮริคาเมะรู้สึกวุ่นวายใจที่โดนหญิงคนนั้นหลอกเข้าให้แล้ว และแน่นอนว่า เขาเองก็อารมณ์ไม่ดีนัก จึงพ้นควันทูริไม่หยุดด้วยใบหน้าบึ้งตึง

“เพราะเรื่องที่พูดค่อนข้างประหลาด เลยคิดว่าจจะล้วงข้อมูลสักหน่อย แต่กลับกลายเป็นอย่างนี้ ช่วยไม่ได้แฮะ”

“ช่วยไม่ได้อะไรกัน คุณอย่าไปเลยนะ นี่มันไม่ธรรมดาเลย เกิดต้องเข้าไปพัวพันกับเรื่องบ้าๆ จะแย่อะ แล้วจะให้คนแก่ออกไปทำงานตอนห้าทุ่มก็คงไม่ไหวหรอก”

“เรื่องนั้นก็จริงอยู่นะ แต่ถ้าทำอย่างนั้น สามหมื่นเยนนี่จะทำยังไงล่ะ ฉันคือไฮริคาเมะเชียวนะ จะให้อับอายเงินตัวเองได้ยังไง”

“ลำบากใจจริง ๆ เลย”

คิคุทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ แต่ในใจของไฮริคาเมะกลับเริ่มรู้สึกสนุกขึ้นมา

อาชีพแบบนี้มักมีโอกาสได้สอดรู้สอดเห็นความลับของคนอื่นอย่างคาดไม่ถึงอยู่บ่อยๆ

แม้แต่แผ่นหลังของคุณผู้หญิงที่ใครๆ ต่างก็คิดว่า...คนคนนั้นนะหรือ จะมียอยสัก แต่แท้จริงแล้วเธอมีรอยสักเหมือนยาสูบอยู่บนแผ่นหลัง ซึ่งคนที่รู้ก็มีเพียงเจ้าตัว สามมี และช่างสักที่ถูกกำชับให้ปิดปากเงียบเท่านั้น ไฮริคาเมะรู้เรื่องพวกนี้มามากพอควร

อีกทั้งไฮริคาเมะยังรู้จากประสบการณ์อันยาวนานว่าสำหรับบางคน ดูเหมือนการสักรายจะชวนให้คิดถึงเรื่องเพศ ดังนั้นเขาจึงมีความสนใจลับๆ ที่เหมือนการสอดรู้สอดเห็นนั้นด้วย

“บ๊ายเอ๊ย ฉันเองก็มีอาชีพช่างสัก จะมัวไล่ใจเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร เวลาสักต้องทำให้เหมือนหมอที่รักษาผู้ป่วยนั้นแหละ”

แม้ปากจะพูดเหมือนคนที่เข้าใจโลก แต่สุดท้ายเขาก็ยังเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ บางครั้งตอนสักก็ลืจู้ดเร้นลับของผู้หญิงก็ยิ่งเปลือกลิ้นน้ำลายอยู่ดี

โดยเฉพาะในกรณีนี้ การที่ดูเหมือนจะมีความลับยิ่งกระตุ้นความอยากรู้ อยากเห็นของไฮริคาเมะ

เงินสามหมื่นเยนที่เป็นค่ามัดจำก็เรื่องหนึ่ง แต่อันที่จริงดูเหมือนเสน่ห์ของความลับจะเย้ายวนไฮริคาเมะมากกว่า

ดังนั้นในคืนวันถัดมาซึ่งก็คือคืนวันที่ 1 มีนาคม แม้คิคุจะรู้สึกถึงอันตรายและห้ามเขาไว้

“บ๊ายเอ๊ย ผู้หญิงคนนั้นคงไม่คิดจะจับคนแก่ไปต้มยาทำแกงอะไรหรอกนะ ไหนๆ ก็ขึ้นเรือมาแล้ว ถ้าไม่ได้มองส่งจนถึงปลายทางแล้วอารมณ์มันค้าง อีกอย่างจะให้ทำยังไงกับเงินสามหมื่นเยนล่ะ คงไม่คิดจะให้เอาไปส่งตำรวจหรอกนะ”

เมื่อพูดถึงขนาดนั้นแล้ว คิคุก็ห้ามไม่ไหวอีกต่อไป

กล่อมดนตรีในกำแพง

“อย่างนี้บ๊อง คุณโสรีคาเมะจึงไปตามสัญญาในคืนวันถัดมา ซึ่งก็คือคืนวันที่ 1 มีนาคม”

คินดะอิจิ โคะสุเกะ พุดพลงนำน้ำผลไม้สองขวดจากตู้เย็นในครัวมาให้ คิคุโนะจังหว่าที่เธอพักหายใจ

“ค่ะ เขาเป็นคนที่หากพูดออกไปแล้วจะไม่ยอมถอยง่ายๆ อีกอย่างดิฉันยังติดใจเรื่องเงินสามหมื่นเยนอยู่ก็เลย...มาคิดดูตอนนี้ พวกเราตกหลุมพรางของผู้หญิงคนนั้นเข้าเต็มๆ เลย”

“คุณนายคงได้ถามถึงสถานที่ที่เขาไปมาแล้วใช่ไหมครับ”

“ค่ะ ได้ฟังอย่างละเอียดเลยละค่ะ ปกติดิฉันไม่ค่อยเข้าซั้ซุดคั้ยเรื่องอาชีพของเขาขนาดนี้ แต่ครั้งนี้เหมือนมีกลางสังฆรณ์เลยซั้กใช้จนหมดเปลือกเขาเองก็คงรู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ เลยเล่าให้ดิฉันฟังทุกเรื่องอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน”

“เธอครับ”

คินดะอิจิ โคะสุเกะ ดิ่งสมุดโน้ตมาแล้วเริ่มจดอีกครั้ง

“ถ้าฉันช่วยเล่าเรื่องที่ได้ยินจากคุณโสรีคาเมะให้ละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วยครับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่คิดว่าไร้สาระแค่ไหนก็อาจจะเป็นประโยชน์ได้”

“ค่ะ...”

คุณนายโฮริคาเมะเสียบหลอดลงในแก้วน้ำผลไม้แล้ววางบนโต๊ะ ก่อนเริ่มเล่าเรื่องอีกครั้ง จากตรงนี้ ข้าพเจ้าขอเขียนในรูปแบบนิยายเหมือนที่ผ่านมา

คืนวันที่ 1 มีนาคม เวลาห้าทุ่ม

เมื่อโฮริคาเมะไปถึงบริเวณศาลเจ้าโทโมเนะข้างสวนหลวงชินจูกุ เกียวเอิน ไม่นานก็มีรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาจอดตรงหน้าเขา พอมองไป ก็เห็นหญิงในผ้าคลุมหน้างั่งอยู่ริมหน้าต่าง

โฮริคาเมะเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังในภายหลังว่า

“ตอนนั้นถ้าได้ดูทะเบียนรถเอาไว้ก็คงดี แต่เพราะคิดไม่ถึงว่าจะเป็น **แบบนี้** พอมาคิดดูตอนนี้เลยรู้สึกเสียดายมาก โชลี รถยนต์คันนั้นไม่ใช่แท็กซี่อะไรอย่างนั้น แต่เป็นรถยนต์ส่วนบุคคลที่ดูเนี้ยบมาก ฉันก็ไม่รู้หรอกว่าเป็นรถอะไร ทว่ามันทั้งคันใหญ่และเงวับ น่าจะเป็นรถนอกกะ มีคนขับรถอยู่บนที่นั่งคนขับ คนคนนั้นใส่แว่นตากันฝุ่นอันใหญ่ แถมยังสวมหมวกหนาเตอะและดึงลงมาปิดบังใบหน้า ไม่รู้เรียกว่าหมวกกันหนาว หรือเปล่า อีกทั้งยังตั้งคอปกเสื้อโค้ตขึ้นสูงด้วย ดูไม่ออกเลยว่าเป็นคนแบบไหน”

และเรื่อง**แบบนี้**ที่โฮริคาเมะพูดถึงก็คือ

พอรถยนต์แล่นออกไปได้ไม่นาน หญิงในผ้าคลุมหน้างั่งก็บอกว่ายากขอปิดตาเขาเพื่อความมั่นใจ

“เรื่องนี้ฉันก็ตกใจเหมือนกัน แต่รู้สึกว่ถ้ามันลั้งเลจะดูเป็นคนตาขาวเอวาะ ถ้ามาถึงขนาดนี้แล้วก็คงต้องเลยตามเลย ฉันเองก็ถูกผู้ชาย จะทำอะไรก็เชิญ สุดท้ายก็เลยต้องทำตามที่ผู้หญิงคนนั้นบอก ฉันก็รู้สึกว่น่าขนลุกแต่ก็ไม่มีทางเลือกแล้ว”

หญิงสาวใช้สิ่งที่คล้ายผ้าพันคอไหมสีดำสนิทปิดตาโฮริคาเมะอย่างแน่นหนาและพิถีพิถันมาก แถมยังตรวจซ้ำด้วยว่ไม่มีช่องว่างให้มองเห็น

เขาถูกปิดตาไว้จึงไม่รู้เลยว่รถแล่นไปที่ไหนอย่างไร ไม่นานโฮริคาเมะผู้ถูกปิดตาก็เดาไม่ออกว่ทางไหนเป็นทางไหน ไม่รู้ว่รถแล่นตรงไปยังจุดหมายเลย หรือว่แล่นอ้อมไปโน่นไปนี่ก่อน

หลังจากขับวนอยู่ราวสี่ห้าสิบนาที เขาก็รู้สึกเหมือนรถแล่นเข้าประตูรั้ว
ที่โหนดสักแห่งและไม่นานก็จอดสนิท

เขาคิดว่าเขาเอาผ้าปิดตาออกตรงนี้ แต่ก็เปล่า

“อดทนอีกนิดเถอะน่า”

หญิงในผ้าคลุมหน้าจูงมือโฮริคาเมะลงจากรถ

“คุณคนขับรถ ช่วยจูงมือด้านนั้นหน่อย อย่าให้คุณโฮริคาเมะ
หกละเม่นไป...”

การเรียกคนขับรถส่วนตัวว่าคุณคนขับรถก็ออกจะประหลาด แต่
คงเพราะเธอไม่ยอมให้เขาได้ยื่นชื่อนั่นเอง

โฮริคาเมะในชุดโมจิริ¹ แขนสอบถูกจับแขนเสื้อซ้ายและขวาเอาไว้
แต่ทั้งคนขับรถและหญิงในผ้าคลุมหน้าต่างก็สวมถุงมือ คนขับรถสวม
ถุงมือหนัง แต่ถึงอย่างนั้นจากสัมผัสของฝ่ามือก็รู้สึกได้ว่าเป็นฝ่ามือที่นุ่ม
และไม่เคยทำงานหนัก

ประตูทางเข้าไม่ค่อยกว้างนัก พอเข้าประตูไป สิ่งที่รู้สึกได้จากใต้
รองเท้าคือสัมผัสของคอนกรีตขรุขระ ไม่ก็พื้นที่เป็นดินเรียบๆ รู้สึกได้ว่า
อากาศอบอ้าวอับชื้นขึ้นมาทันที เขาได้ยินเสียงดนตรีแว่วมาเบาๆ ฟังคล้าย
เพลงแจซหรือเพลงควาบอย น่าจะดังมาจากวิทยุหรือโทรทัศน์ เสียงนั้น
ก้องเบาราวกับเสียงหึ่งของผึ้ง

เมื่อเข้าประตูไปก็เจอบันไดทันที แต่บันไดนั้นแคบมากจนเดินเรียงสาม
ไม่ได้ หญิงในผ้าคลุมหน้าจึงเดินนำไปก่อน ส่วนคนขับรถจับมือโฮริคาเมะ
เอาไว้ บันไดนั้นก็สัมผัสขรุขระจากพื้นรองเท้าเช่นกัน

ระหว่างที่ทำอย่างนั้น ผู้หญิงกับคนขับรถมองไปรอบข้างตลอดเวลา
พลางเร่งเร้าโฮริคาเมะโดยไม่ใช้คำพูด บางทีพวกเขาคงไม่ยอมให้ใครมาเห็น
พอโฮริคาเมะแก้มองเดินสะดุดบันได หญิงสาวก็เดาะปากอย่างหงุดหงิด

พอขึ้นบันไดเรียบร้อยในที่สุด เขาก็รู้สึกว่ารอบตัวกว้างขวางขึ้นอย่าง

¹ ก็โมโนที่ทำจากผ้าโมจิริซึ่งเป็นผ้าทอแบบพิเศษ ทำให้ผ้ามีความโปร่ง เบา และ
ระบายอากาศได้ดี จึงนิยมใช้ทำชุดกิโมโนสำหรับฤดูร้อน

นับพลัน นี่คงเป็นโง่งทางเดิน เดาะจากที่เดินเรียงสามได้ก็น่าจะเป็นโง่งทางเดินที่กว้างพอควร ในไม่ช้าสัมผัสใต้พื้นรองเท้าก็นุ่มขึ้นมาทันใด คงเพราะโง่งทางเดินมีการปูพรมนั่นเอง

ตอนนี้ไม่ได้ยินเสียงดนตรีที่เหมือนเสียงหึ่งของผึ้งอีกแล้ว

ตั้งแต่เมื่อครู่ แม่โหรिकाเมะจะถูกปิดตาอยู่ แต่อย่างน้อยเขาก็อยากได้ยินกับหูว่าที่นี่เป็นบริเวณไหนของโตเกียว ทวารอบข้างกลับเจ็บบสัดได้ยินเพียงเสียงแตรรถยนต์เป็นครั้งคราว และไม่ได้ยินเสียงที่มีลักษณะพิเศษอะไรเลย

ถ้าเช่นนั้น ที่นี้น่าจะเป็นชานเมืองโตเกียว หรือหากอยู่ด้านในของถนนวงแหวนก็ต้องเป็นส่วนหนึ่งของย่านที่อยู่อาศัยของชนชั้นสูง

เมื่อเดินไปบนโง่งทางเดินได้สิบห้าสิบหกก้าว คนทั้งสองที่จับแขนสองข้างของโหรिकाเมะก็หยุดเดิน

“คุณคนขับรถ ช่วยจับแขนของคนคนนี้ให้หน่อย ระหว่างที่ฉันไขกุญแจ...”

เสียงของหญิงสาวแหบต่ำ คงเพราะกำลังตื่นตื้นอย่างมาก

ในไม่ช้า เขาก็ได้ยินเสียงไขกุญแจดังกริก รู้สึกรู้ว่าประตูกำลังเปิดออก

“เอ้า เร็วเข้า...”

โหรिकाเมะถูกทั้งสองดึงมือเข้าไปด้านในของประตู แต่ดูเหมือนที่นั่นยังไม่ใช่จุดหมายปลายทาง หญิงสาวเปิดประตูบานที่สองต่อ และพาโหรिकाเมะเข้าไปในประตูนั้น ถึงตอนนี้หญิงสาวก็เริ่มสงบใจได้ในที่สุด

“คุณคนขับรถ ขอบใจจ้ะ คุณโหรिकाเมะเอาที่ปิดตาออกได้แล้วนะ”

พอได้รับอนุญาตจากหญิงสาว โหรिकाเมะก็เอาผ้าปิดตาออกอย่างเกรงๆ และพบว่าตัวเองอยู่ในห้องแบบตะวันตกเพดานสูง ปูพรมสีแดงสดกว้างราวสิบสองเสื่อทาตามิ² เห็นจะได้

โหรिकाเมะพอจะรู้ว่าสิ่งที่อยู่มุมหนึ่งของห้องคือเตียง เพียงแต่เตียงนั้นมีเสาอยู่สี่มุมรองรับโดมด้านบนซึ่งมีผ้าม่านห้อยลงมาทั้งสี่ด้าน และสีผ้าม่าน

² 1 เสื่อทาตามิมิมีขนาดประมาณ 1.62 ตารางเมตร

ยังเป็นสีแดงสดอีกด้วย

นอกจากนี้ภายในห้องยังมีกระจกพับสามด้านและตู้เสื้อผ้า อีกทั้งเมื่อดูจากเครื่องเรือนต่างๆ ก็รู้ได้ว่าเป็นห้องนอนของสตรี แต่ทุกสิ่งดูหรูหราอย่างน่าเหลือเชื่อ

“คุณคนขับรถ ไม่เป็นไรแล้ว ช่วยไปรอที่ห้องถัดไปหน่อย”

เมื่อได้ยินเสียงนั้น โฮริคาเมะจึงได้สติและหันไปมองหน้าคนขับรถ แต่คนคนนั้นก็ยังคงสวมแว่นตากันฝุ่นอันโตกับหมวกกันหนาวจึงมองไม่เห็นใบหน้าเลย เห็นเพียงว่าสูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร

คนขับรถทำท่าจะออกไปโดยไม่พูดอะไร แต่ทันใดนั้นก็มีความประหลาดเกิดขึ้น มีเสียงดนตรีเบาๆ ดังมาจากที่ไหนสักแห่งภายในห้อง

แม้จะเป็นคนรุ่นเก่า แต่โฮริคาเมะก็รู้ในทันทีว่า เสียงดนตรีแผ่วเบา นั้นคล้ายกับเสียงกลองดนตรีที่ใช้ในนาฬิกาปลุกสมัยนี้ ทั้งสามเบนสายตาไปยังต้นเสียงพร้อมกัน ดูเหมือนมันจะดังมาจากด้านหลังภาพหญิงเปลือยซึ่งแขวนอยู่เหนือกระจกพับสามด้าน

ในตอนนั้นหญิงสาวลนลานถึงขีดสุด โฮริคาเมะเล่าเรื่องนี้ให้คิคุผู้เป็นภรรยาฟังหลายครั้งที่เดียว

หญิงสาวสะดุ้งกระโดดจากพื้นห้องราวกับถูกไฟช็อกที่ฟ้าผ่า เขารู้สึกได้ว่าใบหน้าภายใต้ผ้าคลุมหน้าของหญิงสาวแข่งเกร็งราวกับซี่ผึ้งสีขาวในชั่วพริบตา

กระนั้นเสียงกลองดนตรีในกำแพงก็ยังดังไม่ยอมหยุด

“คุณ ออกไป ออกไป”

หญิงสาวผลักคนขับรถที่กำลังงุนงงออกไปข้างนอกอย่างแรง ก่อนปิดประตูแล้วใส่กุญแจ

จากนั้นจึงหันสายตาเหมือนพลอยจากในผ้าคลุมหน้ามาทางโฮริคาเมะ

“คุณโฮริคาเมะ ขอโทษนะ ช่วยปิดตาอีกครั้งด้วย อะไรก็ได้ แค่ช่วยปิดตาอีกครั้งก็พอ”

พอโฮริคาเมะตกตะลึง หญิงสาวก็ตะตะปากเสียงดังราวกับแล่ฟาด

เสียงกลองดนตรียังคงบรรเลงอย่างแผ่วเบาจากในกำแพงไม่ยอมหยุด

“เจ้ นั่นไม่ใช่เสียงนาฬิกาปลุกหรือ”

โหรিকাเมะทอดสายตาไปทางภาพสีน้ำมึนรูปหญิงเปลือยเลียนแบบผลงานของมาติสอย่างเย้ยหยัน แต่นั่นเหมือนเป็นการโหมกระพือความโกรธของหญิงสาว

“เงียบชะ มั่ว่ม่งามอะไรอยู่ ปิดตาสิ...รีบปิดตาซะ พอเถอะ ฉันทำเองดีกว่า...”

หญิงสาวตะโกนเสียงต่ำแต่เสียดแทง พลังพุ่งตัวเข้าไปใส่โหรিকাเมะและใช้ผ้าปิดตาเขา ความมืดนั้นร้าวกับเลือดดาวตัวเมีย

“คุณลุง ฟังนะ ถ้าฉันยังไม่บอกว่าถอดได้ก็ห้ามเอาผ้าปิดตาออกเด็ดขาด ฉันเป็นผู้หญิงที่น่ากลัวเอาเรื่องนะ รู้ไว้ด้วย”

เสียงของหญิงสาวเย็นเยียบแหลมคมราวกับมีดโกน

โหรিকাเมะไม่ใช่ผู้ชายที่ซี้ชลาดขนาดนั้น

ถึงจะถูกพาเข้าไปในห้องอันแปลกประหลาดด้วยสภาพที่แปลกประหลาดเช่นนี้ เขาก็ไม่ได้รู้สึกกลัวแต่อย่างใด ทว่าความตกใจผิดปกติของหญิงสาวในตอนนั้น และเสียงกังวานเฉียบคมราวกับมีดโกน ทำให้โหรিকাเมะอดที่จะขนลุกด้วยความหวาดกลัวไม่ได้

อันที่จริงเขาไม่รู้เลยว่าผู้หญิงคนนี้กำลังจะทำอะไร

โหรিকাเมะยืนนิ่งโดยที่ถูกรัดตาไว้ แต่เขาก็รู้สึกได้ว่าหญิงสาวกำลังดึงกรอบภาพออก แล้วคลำหาอะไรบางอย่าง

สมัยที่โหรিকাเมะยังหนุ่ม เขาเคยเห็นฉากในภาพยนตร์ต่างประเทศที่มีตู้เซฟลับอยู่ในกำแพง และในตู้เซฟลับนั้นมักซ่อนซึ่งอัดแน่นด้วยเพชรนิลจินดา อีกทั้งโหรিকাเมะยังจำได้ว่า นักเดินจากคาบาริเคยเอากล่องดนตรีสวยงามที่บอกว่าได้รับจากแขกมาให้ดู มันเป็นกลไกที่พอเปิดฝา ดนตรีก็จะเริ่มบรรเลง เมื่อลองถามว่ากล่องแบบนั้นเอาไว้ใช้ทำอะไร ก็ได้ความว่าปกติจะเอาไว้ใส่เพชรพลอย

ผู้หญิงคนนี้คงตกใจและลนลาน เมื่อกล่องดนตรีใส่เพชรพลอยที่ซ่อนไว้ในตัวเซฟลับกลับดังขึ้นอย่างไม่คาดฝัน

แต่กระนั้นทำไมกล่องดนตรีถึงดังขึ้นมา...กล่องเพชรพลอยที่โหรিকাเมะ

รู้จักมีกลไกที่ดนตรีจะดังขึ้นเมื่อเปิดฝา แต่ฝาไม่มีทางเปิดเองได้ หรือว่าเสียงที่ดังอยู่ตอนนี้ไม่ใช่เสียงจากกล่องดนตรี แต่เป็นนาฬิกาปลุกอย่างนั้นหรือ ทว่าก็เป็นเรื่องประหลาดที่นาฬิกาปลุกจะดังขึ้นในตู้เซฟลับ...

แต่เมื่อมาคิดดูภายหลัง การที่ตอนนั้นโฮริคาเมะได้ยินเสียงกล่องดนตรีในกำแพง กลับกลายเป็นกุญแจสำคัญในการไขคดีที่จะพูดถึงต่อไป

ดูเหมือนว่าโฮริคาเมะผู้ถูกปิดตาจะยืนอยู่หน้ากระจกพับสามด้าน เขาได้ยินเสียงลมหายใจแรงของหญิงสาว เหมือนเธอจะหยิบอะไรบางอย่างออกมาจากตู้เซฟลับและกำลังอ่านอยู่ เขาได้ยินเสียงคลิกกระดาก

ในไม่ช้าก็ได้ยินเสียงขยักกระดาก จากนั้นเธอก็ไขกุญแจและเปิดประตู ก่อนเรียกคนขับรถเข้ามาและซุบซิบกัน ไม่นานนักคนขับรถก็มาจับมือโฮริคาเมะ

“คุณโฮริคาเมะ ขอโทษนะ ช่วยไปรอที่ห้องข้างๆ โดยปิดตาไว้หน่อยนะ ไม่นานหรอก...”

โฮริคาเมะถูกพาไปยังห้องข้างๆ ทั้งที่ปิดตาอยู่ ทันใดนั้นประตูระหว่างสองห้องก็ปิดลงและได้ยินเสียงล็อกกุญแจ

“เป็นอะไรไป คุณหน่วยจิ้ง”

โฮริคาเมะเบะปาก แต่คนขับรถไม่ตอบอะไร ดูเหมือนเขากำลังเอาหูแนบประตูและคอยฟังสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องติดกันอยู่ คาดว่าห้องข้างๆ คงกำลังคุยโทรศัพท์ แต่หญิงสาวพูดเสียงเบา ถึงเอาหูแนบประตูก็ไม่รู้ว่าจะได้ยินหรือไม่

ไม่นานก็เหมือนจะคุยโทรศัพท์เสร็จ ได้ยินเสียงไขกุญแจอีกครั้ง

“เอละ คุณโฮริคาเมะ เชิญทางนี้ค่ะ คุณคนขับรถ คุณรออยู่ที่นั่นะ” พอคนขับรถดันโฮริคาเมะเข้าไปในห้องที่มีเตียง หญิงสาวก็ปิดประตูและใส่กุญแจอีกครั้ง

“ไม่เป็นไรแล้ว คุณลุง เอาผ้าปิดตาออกได้...”

เสียงของหญิงสาวดูอารมณ์เสียมาก

โฮริคาเมะถอดผ้าปิดตาออกอย่างเกรงๆ และเห็นดวงตาของหญิงสาวเปล่งประกายแวววาวราวกับงูอยู่ใต้ผ้าคลุมหน้า

หญิงสาวทอดสายตามองนาฬิกาข้อมือ โหริคาเมะจึงหยิบนาฬิกาพกที่อยู่ในมือออกมาดู และพบว่าเป็นเวลา 0.12 น. ถ้าอย่างนั้นกล่องดนตรีน่าจะดังตอนเที่ยงคืนพอดี

“เสียเวลาไปกับเรื่องไร้สาระจริงๆ เอาละ เริ่มงานกันเลยดีกว่า เอาเครื่องมือมาแล้วใช้มั้ย”

“ใช้สิ ฉันก็ถือเครื่องมืออยู่นี่ไง”

เพราะหญิงสาวพูดจาวางอำนาจ โหริคาเมะจึงอดซุนเคืองอยู่สักๆ ไม่ได้ “แล้วจะให้สักอะไรตรงไหนของเจ้ล่ะ”

“ไม่ใช่ฉันซะหน่อย โง่จัง เมื่อคืนก็บอกไปแล้วไม่ใช่เธอว่าเป็นเพื่อน”

“แล้วเพื่อนคนนั้นอยู่ที่ไหนล่ะ คนขับรถเมื่อกี้ขึ้นรถอะ”

“ยังจะพูดอย่างนี้อีก ก็บอกแล้วไงว่าเป็นผู้หญิง นั่นไง อยู่ตรงนั้นไง”

หญิงสาวเดินไปที่ข้างเตียง ก่อนมุดร่างท่อนบนเข้าไปในผ้าม่านและขยับไปมาอยู่พักใหญ่ ไม่นานเธอก็ดึงผ้าม่านออกไปทางซ้ายและขวา

“อ้าว เชิญ”

ก่อนหันกลับมาหาโหริคาเมะ

ทันใดนั้น โหริคาเมะก็ต้องเบิกตาโพลงอย่างลึมตัวพลางหายใจเอือก

เพราะถูกบดบังอยู่หลังผ้าม่านและเงียบมาก ที่แล้วมาโหริคาเมะจึงไม่ได้สังเกตเห็นเลยว่า ตรงนี้มีผู้หญิงคนหนึ่งนอนหงายอยู่

อึกทั้งสภาพของผู้หญิงคนนั้น

มองไม่เห็นใบหน้า

คงเพราะหญิงในผ้าคลุมหน้าจใจปิดบัง จึงมีผ้าขนหนูผืนใหญ่คลุมใบหน้าไว้ ทว่ากระโปรงกลับถูกถลกขึ้น กางเกงชั้นในก็ถูกถอดออก เผยให้เห็นร่างกายท่อนล่างอย่างน่าสมเพช

“นี่ เจ้”

โหริคาเมะเบนสายตาจากตรงนั้นอย่างลึมตัว

“นี่...นี่มันอะไรกัน แล้วจะให้ทำยังไง”

“อยากให้ช่วยสักบนต้นขาซ้ายด้านในของคนคนนี้นะ”

“จะให้สักหรือ สักแบบ...แบบไหน...”

“รอเดี๋ยว เดี่ยวจะให้ดูตัวอย่าง”

ระหว่างที่หญิงสาวหันหน้าไปอีกด้าน โฮริคาเมะก็ทอดสายตาไปทางหญิงที่นอนอยู่บนเตียงอีกครั้ง เขาแทบหายใจไม่ออกกับท่าทางหวาดเสียวนั้น เนื่องจากไม่เห็นใบหน้าจึงไม่ทราบอายุที่ชัดเจน แต่น่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับหญิงในผ้าคลุมหน้า เธอมีผิวขาวละเอียดที่น่าจะสักสีได้ดี และมีขาเรียวยาวแบบหญิงสาวสมัยใหม่

แต่ถึงอย่างนั้น ผู้หญิงคนนั้นไม่รู้สักอายุบ้างหรือที่เปิดเผยเรือนร่างแบบนั้น ทว่าดูจากการที่นอนแน่นิ่ง บางทีเธออาจจะตายไปแล้วก็ได้

โฮริคาเมะเริ่มใจเต้นตึกตัก เหงื่อผุดขึ้นเต็มหน้าผาก ตอนนั้นเอง เขาก็สังเกตเห็นโทรศัพท์ที่ตั้งโต๊ะวางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างหมอน

อ้อ อย่างนั้นเอง แสดงว่าเธอโทรศัพท์จากข้างในผ้ามานี้ และหากเป็นเช่นนั้น ถึงชายผู้ดูเหมือนคนขับรถที่อยู่ห้องข้างๆ จะเอาหูแนบประตูก็คงไม่ได้ยิน

“นี่ คุณลุง”

จู่ๆ ก็มีเสียงร้องทักจากข้างหลัง โฮริคาเมะหันกลับไป เมื่อเห็นท่าทางของหญิงในผ้าคลุมหน้า เขาก็อดกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ไม่ได้

หญิงในผ้าคลุมหน้าถอดเสื้อโค้ทออก วางขาซ้ายบนเก้าอี้ ถลกกระโปรงขึ้นมาจนถึงต้นขา แม้เธอจะปกปิดส่วนที่ควรปกปิดเอาไว้ แต่ก็ถอดถุงน่องเผยให้เห็นจุดที่ชวนหวาดเสียว

ต้นขาที่อุดมสมบูรณ์ด้วยไขมันทั้งนุ่มนวลและยืดหยุ่น ผิวเนียนละเอียดมีเลือดฝาดเปี่ยมไปด้วยความเยาว์และความแข็งแกร่งอย่างน่าทึ่ง แม้แต่คนแก่อายุเจ็ดสิบอย่างโฮริคาเมะผู้นี้ยังอดเลื้อดพล่งปลานไม่ได้

อีกทั้งด้านในของต้นขาซ้ายเกือบจะถึงจุดหวาดเสียวนั้นยังมีรอยสักรูปไฟหนึ่งใบซึ่งเป็นรูปราชินีโพดำ แต่ก็อย่างที่หญิงสาวพูดเมื่อคืนว่ามันมีขนาดราวกล่องไม้ขีด

“คุณโฮริคาเมะ ตกใจอะไรขนาดนั้นนะ”

หญิงสาวมองโฮริคาเมะด้วยสายตาเฉียบคมจากด้านในผ้าคลุมหน้า

“หรือว่าคุณลุงเคยเห็นรอยสักนี้ของฉัน”